EIROPAS PARLAMENTS

2004 *2009*

Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja

Ziņojums
par Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas Nīderlandes apmeklējumu

REFERENTS: *Simon BUSUTTIL*

Ievads

Eiropas Parlamenta deputātu delegācija četru cilvēku sastāvā (dalībnieku saraksts — 1. pielikumā) 2007. gada 19. decembrī apmeklēja Nīderlandi. Delegāciju vadīja *Martine ROURE* (PSE), bet ieceltais referents bija *Simon BUSUTTIL* (PPE–DE)[1].

Delegācijas mērķis bija klātienē pārliecināties par patvēruma meklētāju un neregulāro migrantu uzņemšanas apstākļiem Nīderlandē, izvērtēt pašreizējo situāciju Šipholas nelegālo migrantu aizturēšanas centrā un novērtēt, kā Nīderlandē tiek īstenotas attiecīgās ES direktīvas un regulas.

Minētās direktīvas ir šādas:

- Padomes 2003. gada 27. janvāra Direktīva 2003/9/EK, ar ko nosaka obligātos standartus patvēruma meklētāju uzņemšanai (Uzņemšanas direktīva);
- Padomes 2005. gada 1. decembra Direktīva 2005/85/EK par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu[2] (Procedūru direktīva);
- Padomes 2003. gada 18. februāra Regula (EK) Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm[1] (Dublinas II Regula).

[1] Dalībnieku sarakstu skatīt 1. pielikumā.
[2] OV L 326, 13.12.2005., 13.–34. lpp.

Deputātu delegācijas jau iepriekš līdzīgos nolūkos apmeklējušas Itāliju (Lampedūza), Spāniju (Seūta, Meliļa, Kanāriju salas), Franciju (Parīze), Maltu, Grieķiju (Samosa un Atēnas), Beļģiju un Apvienoto Karalisti.

Delegācijas darba kārtībā bija iekļauts Šipholas aizturēšanas centra[2] apmeklējums, tikšanās ar Nīderlandes tieslietu valsts sekretāri *Nebahat ALBAYRAK* Tieslietu ministrijā Hāgā un tikšanās ar vairākām organizācijām, kas apmeklē aizturētās personas aizturēšanas centros vai vietējā mērogā citādi aktīvi darbojas patvēruma un imigrācijas jomā (organizāciju saraksts — 3. pielikumā).

Pirms brauciena uz Nīderlandi delegācija saņēma informāciju no profesora *Van Kalmthout*, organizācijām un NVO, kas aktīvi darbojas patvēruma un imigrācijas jomā: *Amnesty International*, Nīderlandes Bēgļu un trimdinieku padome, Eiropas Bēgļu un trimdinieku padome, Nīderlandes Cilvēktiesību līga, *BLinN* (*Bonded Labour in the Netherlands*), *Defence for Children International*, *Kerkinactie*.

NVO un valsts iestādes deputātu rīcībā nodeva arī dokumentus par metodēm, ko Nīderlandē piemēro patvēruma un imigrācijas jomā, kā arī konkrētu informāciju par procedūru, ko piemēro nepilngadīgām un administratīvi aizturētām personām.

Delegāciju pavadīja Eiropas Parlamenta Audiovizuālā dienesta pārstāvji, kas strādāja ar vietējās televīzijas komandu. LIBE komitejas aktivitātes bija iecerēts pārraidīt „*Europe by Satellite*" (*EbS*). Apmeklējums tika plaši atspoguļots presē. Pēc Parlamenta deputātu tikšanās ar Nīderlandes tieslietu valsts sekretāri Tieslietu ministrijā Hāgā notika kopīga preses konference.

Konteksts

2.1. Tiesību akti un par imigrācijas politikas īstenošanu atbildīgie dienesti

Līdz ar 2000. gada Ārvalstnieku akta stāšanos spēkā 2001. gada aprīlī patvēruma procedūra ir vienkāršota un kļuvusi efektīvāka.

Par Ārvalstnieku akta īstenošanu atbildīgā iestāde ir Imigrācijas un naturalizācijas dienests (*IND — Immigratie-en Naturalisatiedienst*). Šī iestāde atrodas Tieslietu ministrijas pakļautībā un ir atbildīga par ieceļošanas un uzturēšanās pieteikumu, tajā skaitā patvēruma pieteikumu, izskatīšanu.

Citas ārvalstnieku politikas īstenošanā iesaistītās struktūras:

- ***Royal Marechaussee***
  Funkcijas:

[1] OV L 050, 25.2.2003., 1.–10. lpp.
[2] Detentiecentrum Noord-Holland, Ten Pol 64, 1438 AJ OUDE MEER.

- ārvalstu valstspiederīgo uzņemšana pie Nīderlandes/Beļģijas un Nīderlandes/Vācijas robežām, jūras ostās un lidostās (galvenokārt Šipholas lidostā);

- ārvalstu valstspiederīgo, kuri ir izmantojuši visus tiesiskās aizsardzības līdzekļus un kuriem nav atļauts uzturēties Nīderlandē, un visu personu, kuras uz Nīderlandes robežas saņēmušas atteikumu ieceļot valstī, eskorts.

- **Patvēruma meklētāju uzņemšanas centrālā aģentūra (*Centraal Orgaan opvang asielzoekers* (*COA*))**
  Funkcijas:
  - nodrošina dzīvojamo platību patvēruma meklētājiem, pārliecinoties, vai tie izmanto pieejamās sociālās un veselības aprūpes iestādes;
  - piedāvā aktivitātes, kas palielina patvēruma meklētāju izredzes uz patstāvīgu dzīvi gan izcelsmes valstī, gan Nīderlandē.

- **Repatriācijas un izceļošanas dienests (*Dienst Terugkeer & Vertrek*)**
  - kopš 2007. gada 1. janvāra ar to ārvalstu valstspiederīgo, kuriem nav tiesību uzturēties Nīderlandē, atpakaļnosūtīšanu nodarbojas Repatriācijas un izceļošanas dienests, kas ir Tieslietu ministrijas izpildstruktūra.

- ***International Organisation for Migration* (*IOM*)**
  Funkcijas:
  - piedāvā palīdzību ārvalstu valstspiederīgajiem, kas brīvprātīgi atgriežas izcelsmes valstī.

2.2. Nīderlandes patvēruma tiesību akti un patvēruma pieteikumi

Saskaņā ar Nīderlandes Patvēruma likumu patvērumu var piešķirt sešos gadījumos:

a) bēgļiem saskaņā ar Konvencijas nosacījumiem;

b) ja patvēruma meklētājs ticami pamato savas aizdomas, ka izraidīšanas gadījumā pastāv reāls risks, ka viņš tiks spīdzināts vai sodīts vai ka pret viņu izturēsies necilvēcīgi vai pazemojoši;

c) ja neatliekamu humanitāru iemeslu dēļ, kuri saistīti ar patvēruma meklētāja izceļošanas iemesliem no izcelsmes valsts, saskaņā ar ministra viedokli nevar pieprasīt šīs personas atgriešanos izcelsmes valstī;

d) ja atgriešanās izcelsmes valstī saskaņā ar ministra viedokli, ņemot vērā vispārējo situāciju šajā valstī, radītu nepārvaramas grūtības;

e) ja patvēruma meklētājs — vīrs, sieva vai nepilngadīgs bērns — pieder pie a) līdz d) apakšpunktā minēta ārvalstnieka ģimenes, viņam ir tāda pati valstspiederība kā šim ārvalstniekam, un viņš ir vai nu ieceļojis Nīderlandē vienlaikus ar šo ārvalstnieku vai ieceļojis trijos mēnešos no dienas, kad a) līdz d) apakšpunktā minētam ārvalstniekam ir piešķirta patvēruma uzturēšanās atļauja;

f) ja patvēruma meklētājs kā kopdzīves partneris vai pieaudzis bērns ir tādā mērā atkarīgs no a) līdz d) apakšpunktā minēta ārvalstnieka, ka šā iemesla dēļ pieder pie šā ārvalstnieka ģimenes, viņam ir tāda pati valstspiederība kā šim ārvalstniekam, un viņš ir vai nu ieceļojis Nīderlandē vienlaikus ar šo ārvalstnieku vai ieceļojis trijos mēnešos no dienas, kad a) līdz d) apakšpunktā minētajam ārvalstniekam ir piešķirta patvēruma uzturēšanās atļauja.

Patvēruma meklētāji var iesniegt pieteikumus vienā no trim Imigrācijas un naturalizācijas dienesta (*IND*) pieteikšanās centriem: *Ter Apel, Zevenaar* vai Šipholas centrā. Ārvalstnieki var iesniegt pieteikumus vai nu uzreiz pēc ieceļošanas valstī, parasti pēc tam, kad iestādes viņus ir pārtvērušas, mēģinot ieceļot valstī nelegāli, vai vēlāk, kad viņiem jau ir izdevies iekļūt valstī.

Ja patvēruma meklētāji pieprasa patvērumu pēc ieceļošanas valstī („zemes zonā"), viņiem jāvēršas *Ter Apel* pieteikšanās centrā. Parasti šādus patvēruma meklētājus ievieto pagaidu uzturēšanās centrā, un viņi atgriežas vai nu *Ter Apel* vai *Zevenaar* pieteikšanās centrā uz pārrunām.

Ja patvēruma meklētāji pieprasa patvērumu pirms ieceļošanas valstī („gaisa zonā"), viņus dažu stundu laikā nogādā Šipholas pieteikšanās centrā. Attiecīgi viņiem aizliedz ieceļot valstī un ievieto aizturēšanas centrā.

Gandrīz nevienam patvēruma meklētājam Šipholas pieteikšanās centrā nav derīga ceļošanas dokumenta vai derīga ceļošanas dokumenta ar nepieciešamo vīzu un pietiekamu līdzekļu, lai segtu uzturēšanās izmaksas Nīderlandē un izmaksas, lai nokļūtu vietā ārpus Nīderlandes, kur ieceļošana ir nodrošināta.

Patvēruma procedūra sākas līdz ar pieteikuma parakstīšanu.

a) Sākotnējās pārrunas

Pirmais posms ir sākotnējās pārrunas, lai noskaidrotu ārvalstu valstspiederīgo identitāti, valstspiederību un maršrutu.

Šajā posmā pieteikumu pārbauda, lai noskaidrotu, vai saskaņā ar Dublinas procedūru par pieteikuma izskatīšanu atbild Nīderlande, vai arī tas patiesībā ir kādas citas dalībvalsts pienākums. Ja izrādās, ka atbildīga ir cita dalībvalsts, *IND* lūdz šo valsti pārņemt pieteikuma izskatīšanu. Tiklīdz otra dalībvalsts ir piekritusi to izskatīt, patvēruma meklētājam sešu mēnešu laikā jādodas uz šo valsti. Taču *IND* var izvēlēties izskatīt pieteikumus arī gadījumos, kad par tiem atbild citas dalībvalstis.

Pēc sākotnējām pārrunām *IND* noskaidro, vai patvēruma pieteikuma izskatīšanu var turpināt pieteikšanās centrā (paātrinātā procedūra), vai arī patvēruma procedūra būtu jāturpina pārbaudes birojā (parastā procedūra).

Ir divas iespējas:

- paātrinātā procedūra — *IND* paredz pieņemt lēmumu 48 stundu laikā (četrās līdz sešās darba dienās); tad pieteikšanās centrā ar patvēruma meklētājiem notiek nākamās, izvērstās pārrunas;

- parastā procedūra — izmeklēšanai nepieciešams ilgāks laiks; procedūra turpinās *IND* izskatīšanas birojā. Patvēruma meklētāji parasti dodas uz Patvēruma meklētāju uzņemšanas centrālās aģentūras (*COA*) pagaidu uzturēšanās centru. Šajā gadījumā patvēruma pieteikums jāizskata sešu mēnešu laikā, kā noteikts likumā.

Sešu mēnešu ilgais izskatīšanas termiņš sākas, tiklīdz pieteikums ir iesniegts. Šo termiņu var pagarināt vēl uz sešiem mēnešiem, ja jāveic papildu izmeklēšana, piemēram, iesaistot trešās puses.

b) Izvērstās pārrunas

i) Paātrinātās procedūras gadījumā

Patvēruma meklētājiem, kuru pieteikumus izskata, piemērojot paātrināto procedūru, ir dotas divas stundas, lai iesniegtu pirmo pārrunu atšifrējuma labojumus, turklāt viņi var saņemt juridisku palīdzību un nepieciešamības gadījumā tulka pakalpojumus.

Šīs divas stundas izmanto arī, lai sagatavotos nākamajām pārrunām, kuru laikā patvēruma meklētājiem jāsniedz visa būtiskā informācija un jāizvirza visi būtiskie jautājumi. Pirms patvēruma pieteikuma noraidīšanas *IND* pienākums ir paziņot patvēruma meklētājam, ka *IND* gatavojas pieteikumu noraidīt. Patvēruma meklētājam tiek dotas trīs stundas, lai darītu zināmus savus apsvērumus un sniegtu atbildi *IND*. Tikai šajā posmā *IND* var pieņemt ar patvēruma pieprasījumu saistītu lēmumu.

IND var vēlreiz noraidīt patvēruma pieteikumu, savukārt patvēruma meklētājs šajā gadījumā var pieprasīt lietu pārskatīt tiesā. *IND* var nosūtīt patvēruma meklētāja pieteikumu arī izskatīšanai parastā kārtībā.

ii) Parastās procedūras gadījumā

Ja patvēruma pieteikumu nevar izskatīt 48 stundu laikā, izskatīšanu pārņem pārbaudes birojs. Šajā laikā patvēruma meklētājs uzturas *COA* (Patvēruma meklētāju uzņemšanas centrālā aģentūra) pagaidu uzturēšanās centrā vismaz tik ilgi, kamēr tiek pieņemts ar viņa pieteikumu saistīts lēmums.

Izvērsto pārrunu laikā patvēruma meklētāji var saņemt juridisku un vajadzības gadījumā tulka palīdzību. Patvēruma meklētāji saņem pārrunu protokolus, ko var pārbaudīt kopā ar advokātu. Patvēruma meklētājiem ir dota iespēja iesniegt iestādēm labojumus un papildu informāciju.

Pirms patvēruma pieteikuma noraidīšanas *IND* pienākums ir paziņot patvēruma meklētājam, ka gatavojas viņa pieteikumu noraidīt. Patvēruma meklētājam tiek dotas četras nedēļas, lai darītu zināmus savus apsvērumus un atbildētu *IND*. Tikai šajā posmā *IND* var pieņemt ar patvēruma pieprasījumu saistītu lēmumu. Pirmās instances lēmums jāpieņem sešu mēnešu laikā.

c) Lietu pārskatīšana tiesā

i) Pārsūdzība apgabaltiesā

Gan paātrinātās, gan parastās procedūras gadījumā patvēruma meklētāji negatīvus lēmumus var pārsūdzēt apgabaltiesā. Paātrinātās procedūras gadījumā pārsūdzībai nav atliekoša efekta, bet patvēruma meklētājs var lūgt tiesai atļauju palikt valstī, gaidot pārsūdzības rezultātu. Vairumā gadījumu pirms pieteikuma iesniedzēja izraidīšanas iestādes gaida tiesas lēmumu.

Ja tiesa pieņem pozitīvu lēmumu saistībā ar lūgumu atļaut uzturēties valstī vai saistībā ar pārsūdzību, pieteikuma iesniedzējam turpmāk piemēro parasto procedūru. Apgabaltiesa parasti vienlaikus pieņem lēmumu par abiem lūgumiem.

ii) Pārsūdzība Valsts padomē

Ja tiesa noraida pirmo patvēruma pieteikuma noraidījuma pārsūdzību, pieteikuma iesniedzējs var vērsties Valsts padomes Administratīvās jurisdikcijas nodaļā (*AJD*). Arī šai pārsūdzībai nav atliekoša efekta. Tomēr pieteikuma iesniedzējs var lūgt *AJDC* pieņemt pozitīvu lēmumu attiecībā uz viņa tiesībām palikt valstī, gaidot pārsūdzības iznākumu. Taču pieteikuma iesniedzēju var izraidīt no valsts, negaidot ar viņa lūgumu saistīto *AJD* lēmumu.

d) Galīgais lēmums

Ja saistībā ar pieteikumu ir pieņemts negatīvs galīgais lēmums, paātrinātās procedūras gadījumā noraidītiem patvēruma meklētājiem liek nekavējoties atstāt valsti. Parastās procedūras gadījumā patvēruma meklētājiem parasti 28 dienu ilgā laikā jāpamet valsts brīvprātīgi. Ja tas netiek izpildīts, viņus var nosūtīt atpakaļ piespiedu kārtā.

2.3. Statistika

Saskaņā ar jaunākajiem *IND* statistikas datiem 2007. gadā Nīderlandē pavisam ir reģistrēts 9731 patvēruma pieteikums. Lielākā daļa patvēruma meklētāju bija ieradušies no Somālijas, Irākas, Ķīnas, Nigērijas, Irānas, Afganistānas, Burundijas, Sjerraleones un Eritrejas. Patvērums 2007. gadā piešķirts 1063 personām.

2.4. Aizturēšana

Nelegālos migrantus var aizturēt, pamatojoties uz diviem Ārvalstnieku akta noteikumiem:

1. **6. iedaļa**[1] attiecas uz ārvalstu valstspiederīgajiem, kas aizturēti uz robežas. Viņus aiztur galvenokārt tādēļ, lai nepieļautu nelegālu ieceļošanu valstī. Ilgākais uz 15 dienām viņus

[1] *6. iedaļa*
1. Ārvalstniekus, kam aizliegts ieceļot Nīderlandē, var nogādāt uz robežkontroles ierēdņa norādītu telpu vai vietu.
2. Telpa vai vieta, kas minēta 1. punktā, var būt nodrošināta tā, lai to nevarētu patvaļīgi atstāt.

var ievietot policijas kamerās, bet pēc šā termiņa beigām aizturētie jāpārvieto uz iestādēm, kuru režīms nav tik stingrs kā parastajās soda izciešanas iestādēs.

2. **59. iedaļa**[1] attiecas uz lielāko daļu ārvalstu valstspiederīgo, kas likumīgi vai nelikumīgi jau ieceļojuši Nīderlandē, bet kuru uzturēšanās valstī nav vai vairs nav likumīga. Šos ārvalstniekus aiztur galvenokārt tādēļ, lai atvieglinātu viņu piespiedu izraidīšanu un novērstu aizbēgšanu.

Aizturēt var ikvienu personu, kurai ir liegts ieceļot Nīderlandes teritorijā. Tāpat var aizturēt patvēruma meklētājus, kuru pieteikumi ir noraidīti un kuriem jau ir izdoti vai drīzumā tiks izdoti repatriācijas ceļošanas dokumenti. Ja pēc aizturētā nopratināšanas ārvalstnieku policijā rodas pamatotas aizdomas, ka ārzemniekam nav derīgas uzturēšanās atļaujas, viņu parasti iesloga policijas kamerā (ilgākais uz 10–15 dienām), bet vēlāk pārved uz aizturēšanas centru vai citu soda izciešanas iestādi. Patvēruma meklētājus arestē un nogādā Šipholas pieteikšanās centrā, kur izvērtē viņu patvēruma pieteikumus.

2.5. Brīvības atņemšanas lēmumu pārsūdzība

Pēc 28 aizturēšanas dienām *IND* pienākums ir paziņot par aizturēšanu apgabaltiesai, ja vien aizturētais pats jau nav pārsūdzējis lēmumu[2]. Šo paziņojumu uzskata par pārsūdzību. Tiesas sēde notiek ne vēlāk kā 14 dienas pēc paziņojuma vai pārsūdzības saņemšanas. Tiesa pieņem lēmumu turpmāko 7 dienu laikā. Gan *IND*, gan aizturētā persona var pārsūdzēt tiesas lēmumu Valsts padomes Administratīvās jurisdikcijas nodaļā. Aizturētā persona jebkurā laikā var iesniegt pārsūdzību par aizturēšanas paildzināšanu. Šo apgabaltiesas lēmumu nevar pārsūdzēt

---

3. Ar Padomes rīkojumu var paredzēt noteikumus, kas attiecas uz 1. punktā minētajai drošajai telpai vai vietai piemērojamo režīmu, ieskaitot vajadzīgos administratīvos pasākumus.
4. Saskaņā ar 3. punktu pieņemto rīkojumu iesniedz abām parlamenta palātām. Rīkojums stājas spēkā ar karalienes dekrētu noteiktā dienā, bet ne agrāk kā pēc četrām nedēļām no iesniegšanas brīža parlamentam, ja vien vismaz piektā daļa no vienas parlamenta palātas deputātu kopskaita šajā termiņā nepieprasa, lai saistībā ar šo jautājumu tiktu pieņemts parlamenta tiesību akts. Tādā gadījumā pēc iespējas ātrāk tiek sagatavots attiecīgs likumprojekts. Ja likumprojekts tiek atsaukts vai to noraida kāda no parlamenta palātām, Padomes rīkojumu atsauc.

[1] *59. iedaļa*
1. Sabiedriskās kārtības (ordre public) *vai valsts drošības interesēs un izraidīšanas nolūkā ministrs nepieciešamības gadījumā var dot rīkojumu paturēt apcietinājumā ārvalstniekus, kas:*
a) nav likumīgi iedzīvotāji;
b) ir likumīgi iedzīvotāji saskaņā ar 8. iedaļas f) un g) punktu.
2. Ja ārvalstnieka atgriešanās dokumenti ir sagatavoti vai tiks sagatavoti tuvākajā laikā, tiek uzskatīts, ka sabiedriskās kārtības (ordre public) *interesēs šādam ārvalstniekam jāpaliek apcietinājumā, ja vien ārvalstnieks nav bijis likumīgs iedzīvotājs saskaņā ar 8. iedaļas a) līdz e) un l) punktu.*
3. Ārvalstnieku nepatur apcietinājumā vai atbrīvo no apcietinājuma, tiklīdz ārvalstnieks ir paziņojis, ka vēlas atstāt Nīderlandi un viņam ir radusies tāda iespēja.
4. Ārvalstniekus saskaņā ar 1. punkta b) apakšpunktu un 2. punktu nevar paturēt apcietinājumā ilgāk par četrām nedēļām. Ja pirms lēmuma par pieteikumu pieņemšanu ir piemērota 39. iedaļa, ārvalstniekus saskaņā ar 1. punkta b) apakšpunktu nevar paturēt apcietinājumā ilgāk par sešām nedēļām.

[2] Agrāk Ārvalstnieku aktā bija paredzēta automātiska periodiska pārskatīšana ik pēc 28 aizturēšanas dienām, bet 2004. gadā šis noteikums tika grozīts, tāpēc tagad automātiska pārskatīšana notiek tikai pēc pirmajām 28 dienām, bet turpmāka pārskatīšana notiek tikai tad, ja aizturētie vai viņu advokāti to lūdz.

AJDC.

2.6. Starptautiskās konvencijas un Eiropas tiesību akti

Nīderlande kā līgumslēdzēja valsts piedalās lielākajā daļā svarīgāko cilvēktiesību konvenciju, piemēram, Starptautiskajos paktos par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām un ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām, Eiropas Cilvēktiesību konvencijā un 1951. gada Ženēvas konvencijā par bēgļa statusu un tās Protokolā.

Nīderlande ievēro Konvenciju par bērna tiesībām ar iebildi, ka aizturēti bērni ne vienmēr tiek izmitināti atsevišķi no pieaugušajiem un Konvencijas noteikumi nekavē piemērot pieaugušo tiesību aktus bērniem, kas sasnieguši 16 gadu vecumu.

Uz Nīderlandi attiecas Eiropas patvēruma direktīvas un regulas. Tomēr saskaņā ar Eiropas Komisijas 2007. gada novembra ziņojumu[1] Nīderlande ir starp tām Komisijas nosauktajām ES dalībvalstīm, kas aizturēšanas centros konsekventi nepiemēro Uzņemšanas direktīvu un atsaka uzņemšanas nosacījumus situācijās, kas Direktīvā nav atļautas. Turklāt ziņojumā ir atzīmēts, ka aizturētiem nepilngadīgajiem Nīderlandē ir nepietiekamas izglītības iespējas. Komisija atgādina, ka Direktīvā nav paredzēti izņēmumi attiecībā uz tās piemērojamību un ka tās noteikumus piemēro visiem objektu veidiem, ieskaitot aizturēšanas centrus.

Tikšanās ar organizācijām un NVO

Tikšanās notika pirms aizturēšanas centra apmeklējuma 2007. gada 19. decembrī Šipholas lidostas Pasaules konferenču centrā „*BIMS*". Uz tikšanos bija aicinātas organizācijas, kas regulāri apmeklē aizturēšanas centrus vai citādi aktīvi darbojas patvēruma un imigrācijas jomā (skat. 3. pielikumu).

Organizāciju pārstāvju prezentācijas bija ļoti labi sagatavotas. Delegācijas locekļi uzmanīgi uzklausīja NVO ar iebildi, ka delegācija nevar pārbaudīt NVO sniegto informāciju.

Interesanti, ka lielākā daļa NVO pārstāvju izklāstīto problēmu bija saistītas ar Nīderlandes patvēruma tiesību aktu noteikumiem nevis ar apstākļiem aizturēšanas centros, kas arī tika kritizēti.

Turpmāk sniegts īss kopsavilkums par galvenajām NVO pārstāvju nosauktajām problēmām, kas aplūkotas arī delegācijai iesniegtajos dokumentos.

3.1. Daži aizturēšanas aspekti

Saskaņā ar NVO teikto:

[1] Komisijas ziņojums Padomei un Eiropas Parlamentam par 2003. gada 27. janvāra Direktīvas 2003/9/EK, ar ko nosaka obligātos standartus patvēruma meklētāju uzņemšanai, piemērošanu, COM(2007) 745 galīgā redakcija.

a) Aizturētās personas nav izdarījušas nekādus kriminālpārkāpumus. Daudzi aizturētie bijuši spiesti bēgt vajāšanas un karadarbības dēļ, un lielākā daļa bēgļu ir pametuši savas valstis cerībā izbēgt no nabadzības un sākt jaunu dzīvi Nīderlandē vai kādā citā valstī. Tomēr pret viņiem izturas kā pret noziedzniekiem. Turklāt pēdējos gados aizturēšanai ir tendence pieaugt.

b) Attieksme pret migrantiem rada arī satraukumu. Tiklīdz šie cilvēki ir aizturēti, viņus uzskata par nelegāliem migrantiem un noziedzniekiem.

c) Bieži cilvēkus nevajadzīgi aiztur, lai gan dažkārt ir skaidrs, ka imigrantu visticamāk neizdosies izraidīt (jo viņam nav dokumentu, izcelsmes valsts atsakās sadarboties utt.). NVO apgalvo, ka tas ir pretrunā noteikumam, kas paredz, ka noraidītus patvēruma meklētājus var aizturēt tikai tad, ja ir reālas izredzes viņus izraidīt.

d) Ja nelegālos migrantus aiztur pēc iekļūšanas Nīderlandes teritorijā, tikai tāpēc, ka viņi nav pieteikušies, tiek pieņemts, ka viņi mēģinās aizbēgt, lai gan nav pat skaidras „aizbēgšanas" definīcijas. Tas izraisa nevajadzīgus aizturēšanas gadījumus.

e) Netiek meklētas alternatīvas aizturēšanai. Šādas alternatīvas varētu būt, piemēram, regulāra reģistrēšanās vai atbilstošos gadījumos atļauja migrantiem uzturēties pie radiniekiem Nīderlandē.

f) Saskaņā ar Ārvalstnieku akta 6. pantu par aizturēšanu uz jūras vai gaisa robežas sākas 48 stundu procedūra, un ir jāpieņem lēmums par migranta nosūtīšanu vai nenosūtīšanu uz aizturēšanas centru. Uzreiz pēc tam seko izmeklēšana, kas jāveic 6 nedēļu laikā. Lai gan šo procedūru plaši piemēro, nav skaidrs tās sākšanas pamatojums.[1] Galu galā migrantus aiztur uz aptuveni 100 dienām, apgalvojot, ka šāda aizturēšanas paildzināšana ir attaisnojama „izmeklēšanas nolūkā". Tomēr arī šādos gadījumos trūkst pamatojuma, kādēļ aizturēšana ir ilgāka par 6 nedēļām.

g) Arī Dublinas Regula veicina aizturēšanas gadījumu pieaugumu. Migrantus nosūta uz aizturēšanas centriem, kur viņi uzturas aptuveni 86 dienas. Šajā laikā viņu lietas parasti neizskata.

h) NVO uzskata, ka migrantus ar „*B9*" atļaujām vispār nevajadzētu turēt apcietinājumā.

3.2. Aizturēšanas ilgums

Saskaņā ar NVO teikto:

a) Problēma ir aizturēšanas laika ierobežojumu trūkums. NVO pārstāvji atzīmēja, ka Nīderlande ir viena no tām ES valstīm, kurā nav noteikti aizturēšanas laika ierobežojumi. Nīderlandes 2000. gada Ārvalstnieku aktā nelegālo migrantu aizturēšanas laika ierobežojumi nav paredzēti. Tomēr NVO apstiprināja, ka tiesu iestādes atzīst ilgākais sešu

mēnešu aizturēšanas laiku. Praksē pēc sešiem aizturēšanas mēnešiem tiesas vairāk cenšas atbalstīt aizturēto tiesības nevis valsts apsvērumus.

b) Nelegālo migrantu administratīvās aizturēšanas ilgums praksē dažkārt var būt no 12 mēnešiem līdz pusotram gadam, ja aizturēšana ir saistīta ar sabiedriskās kārtības aspektiem. Biežāki ir kļuvuši gadījumi, kad aizturēšanas ilgumu palielina, atsaucoties uz sabiedriskās kārtības aspektiem.

c) Stājoties spēkā jaunajam Imigrantu aktam, aizkavēto lietu dēļ ir atcelti lietu pārskatīšanas termiņi. Diemžēl ne visiem imigrantiem ir labi advokāti. Kāds migrants tika turēts apcietinājumā 16 mēnešus, un viņu atbrīvoja tikai pēc tam, kad šo gadījumu atklāja Bēgļu padome.

d) Ar likumu jānosaka patvēruma meklētāju un nelegālo imigrantu administratīvās aizturēšanas ierobežojumi.

3.3. Aizturēšanas apstākļi

Saskaņā ar NVO teikto:

a) Aizturēšanas apstākļi ir daudz sliktāki nekā „parastajiem" Nīderlandes noziedzniekiem.

b) Bieži vienā kamerā uzturas 4–6 cilvēki. Cilvēki nevar pabūt vieni, turklāt vienā kamerā ievieto dažādu tautību un kultūru cilvēkus, bet tas rada nevajadzīgu spriedzi.

c) Ir slikta medicīnas pakalpojumu pieejamība, ieskaitot fiziskus un psiholoģiskus pakalpojumus. Ir gadījumi, kad aizturētie ar nopietnām veselības problēmām nevar saņemt mediķu palīdzību un viņiem iedod tikai trankvilizatorus. Īpaši bieži šādi gadījumi ir „*Kamp Zeist*" centrā un uz Roterdamas aizturēšanas kuģiem.

d) Aizturētie netiek nodarbināti, tāpat nav arī atpūtas iespēju, kas nelabvēlīgi ietekmē aizturēto psihi.

e) Daudzi aizturētie sūdzas par ēdiena kvalitāti un nehigiēniskiem apstākļiem, īpaši uz Roterdamas aizturēšanas kuģiem.

f) „*Kamp Zeist*" centrā migrantus izlaiž no kamerām tikai uz trim stundām.

g) Daudzi aizturētie sūdzas arī par sargu attieksmi — viņu kvalifikācija bieži nav atbilstoša veicamajam darbam. Daži NVO pārstāvji minēja vairākus ziņojumus par gadījumiem, kad pret aizturētajiem ir piemērotas brutālas soda sankcijas. Viņi apgalvoja, ka aizturētie tiek pakļauti fiziskai vardarbībai, piemēram, regulāri sisti, īpaši bieži šie gadījumi ir *Royal Marechausee*.

h) NVO uztraucas, ka var atkārtoties tādi negadījumi kā ugunsgrēks Šipholas aizturēšanas centrā. Lai gan pastāv šāds risks, joprojām ir vairāki aizturēšanas centri, piemēram, Roterdamas aizturēšanas kuģi un „*Kamp Zeist*" centrs, kuros apstākļi ir uzlaboti pavirši vai

vispār nekas nav darīts. Ugunsgrēkā, kas 2005. gada 27. oktobra naktī izcēlās Šipholas centra izraidāmo ieslodzīto telpās, gāja bojā 11 nelegālie migranti, bet 15 cilvēki (ieskaitot sargus) guva ievainojumus.

i) Nav aizturēto komisijas vai citas struktūras, kas aizturēšanas centros rūpētos par migrantu kolektīvajām tiesībām.

j) Ir aizdomas, ka netiek ievērota Uzņemšanas direktīva. Turklāt netiek piemērots Stambulas protokols.

3.4. Neaizsargātu grupu aizturēšana

Saskaņā ar NVO teikto:

a) Upurus nenošķir no pārējiem migrantiem. Tā rezultātā, piemēram, pēc ieceļošanas procedūras pabeigšanas Nīderlandē vairākas nigēriešu meitenes sagūstīja prostitūcijā iesaistīti noziedzīgi grupējumi Vācijā un Itālijā.

b) NVO nopietni uztraucas par neaizsargātu personu, jo īpaši bērnu aizturēšanu. Likumā nav paredzēts aizliegums aizturēt personas no neaizsargātām migrantu grupām, piemēram, cilvēktiesību pārkāpumu upurus, tajā skaitā cilvēku tirdzniecības upurus, traumētus migrantus, nepilngadīgos bez pavadības un migrantu bērnus un viņu ģimenes.

c) Pēc 2006. gada kampaņas pret migrantu bērnu un viņu ģimeņu aizturēšanu aizturēto migrantu bērnu un viņu ģimeņu skaits ir ievērojami samazinājies. Nīderlandes valdība ir paziņojusi arī par citiem strukturāliem politikas uzlabojumiem. Tomēr konkrēti priekšlikumi vēl nav izskatīti.

i) Cilvēku tirdzniecības upuri

Saskaņā ar NVO teikto:

a) Cilvēku tirdzniecības upurus var arestēt un ieslodzīt kā nelegāli ieceļojušus ārvalstniekus. Visbiežāk tas notiek, ja šos cilvēkus aiztur uz robežas. Aizturēšanas mērķis ir nodrošināt viņu atgriešanos izcelsmes valstī. Tomēr NVO lēš, ka faktiski uz mājām var aizsūtīt tikai pusi no visiem aizturētajiem. Pārējos parasti atlaiž, viņu nelegālā statusa problēmu neatrisinot. Tādēļ šo cilvēku sākotnējai aizturēšanai nav jēgas.

b) Cilvēku tirdzniecības upurus, kurus aizturot par tādiem neatzīst, vai nu nosūta uz izcelsmes valsti vai atbrīvo. Abos gadījumos viņi riskē atkārtoti kļūt par cilvēku tirdzniecības upuriem, kas atkal tiks ekspluatēti. Tomēr NVO apstiprināja, ka par upuriem atzītajām personām tiek dots trīs mēnešu pārdomu laiks. Ja viņi piekrīt sadarboties ar policiju, viņiem ir tiesības uz īpašu liecinieku aizsardzību saskaņā ar „*B9*" regulu, pagaidu dzīvesvietu, izmitināšanu patversmē, veselības apdrošināšanu, juridisku un sociālu palīdzību.

c) Satraukumu rada fakts, ka Nīderlande joprojām nav ratificējusi 2005. gadā parakstīto Eiropas Padomes Konvenciju par rīcību pret cilvēku tirdzniecību.

ii) Bērni un nepilngadīgie

Saskaņā ar NVO teikto:

a) No visiem bēgļiem, kas ierodas Nīderlandē, vairāk nekā ceturtā daļa ir jaunāki par 15 gadiem. Lai gan daudzi jaunieši bēg kopā ar vienu vai abiem vecākiem, bēgļu vidū ir arī diezgan daudz nepilngadīgo bez pavadības.

b) Ja patvēruma meklētāji ir bērni, vairāk nekā 30 % gadījumu viņu pieteikumus izskata, izmantojot paātrināto procedūru. Turklāt pat četrus gadus vecus patvēruma meklētājus bieži izjautā bez advokāta vai aizbildņa klātbūtnes.[1]

c) Dažkārt pārrunās ar bērniem tiek uzdoti bērnu vecumam un brieduma pakāpei neatbilstoši jautājumi.

d) Nosakot, vai bērns ir bez pavadības, kā rezultātā viņam jānodrošina aprūpe un aizsardzība, ieskaitot valsts atbalstītu ģimeņu meklēšanu un repatriāciju, ir konstatēti arī ar pašreizējo politiku un praksi saistīti starptautisku un reģionālu standartu pārkāpumi. Daudzos gadījumos atbildību par bērniem bez pavadības varas iestādes liek uzņemties Nīderlandē dzīvojošiem attāliem radiniekiem arī gadījumos, kad šie radinieki varbūt nemaz to nevēlas vai nespēj.

e) Šipholas aizturēšanas centrā uzturas nepilngadīgie, kas gaida vecuma pārbaudi. Šī pārbaude ietver atsevišķu kaulu fotografēšanu, bet tajā nav iekļauts psiholoģisks novērtējums. Šīs pārbaudes ticamība ir ļoti strīdīgs jautājums, jo pastāv iespēja, ka daudzi nepilngadīgie var tikt atzīti par pieaugušajiem.

f) Bērnu ar vecākiem aizturēšana ir pretrunā ar Starptautisko konvenciju par bērna tiesībām, ko Nīderlandes valdība ir ratificējusi 1995. gadā. Ieslodzīti tiek arī mazi bērni, sākot no zīdaiņiem un beidzot ar pusaudžiem, jo īpaši *Heerhugowaard*, *Kamp Zeist* un *Zestienhoven* centrā.

g) Aizturētajiem bērniem ir liegtas tiesības uz brīvu pārvietošanos, izglītību un rotaļu iespējām. Tas var būt ļoti traumējoši.

h) Nīderlandes iestādes nepiemēro aizturēšanu kā pēdējo līdzekli visiem nepilngadīgajiem, bet tikai vecuma grupai līdz 16 gadiem. Līdz ar to nepilngadīgos pēc 16 gadu vecuma var aizturēt kopā ar pieaugušajiem.

i) Bērniem uzliek roku dzelžus un ievieto izolatoros.

j) Sargi ir apmācīti kontaktēties ar noziedzniekiem nevis ar bērniem.

---

k) Par 15–25 gadus vecām personām bez pavadības būtu jārūpējas vairāk. Kad nepilngadīgie sasniedz 18 gadu vecumu, viņiem iedod vilciena biļeti un izliek uz ielas.

l) Kopumā Nīderlandes attieksme pret bērniem, kas meklē patvērumu, liek apšaubīt valsts apņemšanos ievērot šo bērnu interesēm atbilstošu patvēruma politiku saskaņā ar ANO Konvencijas par bērna tiesībām prasībām.

3.5. Paātrinātā procedūra

Saskaņā ar NVO teikto:

a) Nīderlandes patvēruma politikā efektivitāti vērtē augstāk par aizsardzību. Saskaņā ar NVO teikto Nīderlandē pārsvarā piemēro paātrināto procedūru, un ir izvirzīts mērķis šo tendenci, cik vien iespējams, paplašināt.

b) Neaizsargātiem un traumētiem patvēruma meklētājiem, ieskaitot bērnus, parasti nepieciešams laiks, lai viņi sāktu ticēt un uzticēties personām, kas lemj par viņu pieteikumiem, un tikai tad šie cilvēki var pastāstīt par bēgšanas iemesliem un traumu cēloņiem. Personām, kuru sūdzības ir saistītas ar dzimumjautājumiem, un spīdzināšanas upuriem vai nopietnas traumas guvušām personām īpaši nepieciešams atbalsts, lai šie cilvēki varētu būt droši, ka viņu teiktais netiks izpausts. Paātrinātās procedūras gadījumā nepietiek laika, lai veidotos nepieciešamā ticība un uzticēšanās.

c) Mehānismu, kura nolūks ir paātrināt patvēruma pieteikumu izskatīšanu, proti, paātrināto procedūru *aanmeldcentra* (pagaidu uzturēšanās centros) vai „*AC* procedūru", piemēro nepareizi, un iespējas labot kļūdas, izmantojot mērķtiecīgu pārsūdzēšanu tiesās, ir mazas.

d) Paātrinātās procedūras gadījumā nepietiek laika, lai patvēruma meklētāji varētu atpūsties, saņemt informāciju par patvēruma procedūru, apspriesties ar advokātu un iegūt pierādījumus sava pieteikuma pamatošanai, turklāt nav arī noteiktu noraidīšanas kritēriju. Sekas ir nopietnākas, ja patvēruma meklētāji ir nepilngadīgas personas, traumēti cilvēki un cilvēki no valstīm, kur ir plaši izplatīti cilvēktiesību pārkāpumi.

e) Procedūra var novest arī pie *non-refoulement* principa pārkāpšanas, jo patvēruma meklētājiem nepietiek laika, lai pamatotu savu pieteikumu, tāpēc var gadīties, ka patvēruma meklētāju repatriē uz valsti, kur viņš nav pasargāts no vajāšanas. Šo situāciju pasliktina pārsūdzēšanas tiesā iespēju trūkums.

f) Pārsūdzot ar paātrināto procedūru pieņemtu lēmumu, pārsūdzībai nav automātiska atliekoša efekta, lai gan to var īpaši pieprasīt. Ievērojot tiesu praksi, ir ļoti grūti panākt atliekošu efektu, kas pasargā no nepamatotas izraidīšanas. NVO uzskata, ka visām pirmās instances negatīvu lēmumu pārsūdzībām būtu jāpiešķir automātisks atliekošs efekts.

3.6. NVO ierobežotā piekļuve centriem

Saskaņā ar NVO teikto:

a) Tieslietu ministrija var iekļaut Nīderlandes organizācijas tādu ar tiesu sistēmu nesaistītu organizāciju sarakstā, kurām ir piekļuve aizturēšanas centriem. Tomēr piekļuve aprobežojas ar oficiāliem apmeklējumiem nošķirtās apmeklētāju telpās. Apmeklējumus var pieteikt tikai pēc tam, kad ir noteiktas apmeklējamās personas. Praksē pierādījies, ka tas traucē uzrunāt iespējamos upurus un citas mērķa grupas, piemēram, nepilngadīgos. NVO ir nepieciešama plašāka un elastīgāka piekļuve aizturēšanas centros esošajiem migrantiem.

b) Ar problēmām saskaras arī reliģiskās un humanitārās grupas, kas vēlētos regulāri apmeklēt centrus.

c) Piekļūt ir iespējams tikai konkrētām „nelegālo" migrantu grupām. Ja migranti ir aizturēti uz robežas, apmeklēt var tikai tos, kas lūguši patvērumu. Migrantus, kas ierodas lidostā, bet patvērumu nelūdz, ievieto atsevišķā aizturēšanas centra spārnā, kur viņiem nav pieejama ne juridiska, ne NVO palīdzība. Starp šīm personām var būt gan nepilngadīgie, gan cilvēku tirdzniecības upuri un bēgļi, kas būtu jāinformē par iespēju lūgt patvērumu.

d) Kopumā iedzīvotāji ir vāji informēti par centros notiekošo. NVO arī apgalvoja, ka uz organizācijām, kam centri ir pieejami, tiek izdarīts nopietns spiediens, lai tās nerunātu par iespējami necilvēcīgo attieksmi pret centru iemītniekiem.

3.7. Citas problēmas, kas satrauc NVO

Saskaņā ar NVO teikto:

a) Satraukumu rada pieaugošais izraidīšanas orderu skaits. Izraidīšanas ordera gadījumos pret cilvēkiem izturas kā pret noziedzniekiem, tos piemēro personām, kas noziegumus nav izdarījušas. Šādu attieksmi izjutuši vairāk nekā 1000 cilvēku. Situācija pasliktinās gadījumos, kad orderim tiek pakļauti citi ģimenes locekļi. No visām aizturētajām personām vēlāk izraida 40 %.

b) Nīderlandes 2000. gada Ārvalstnieku aktā ir paredzēta iespēja nelegāliem migrantiem piemērot tiesību atņemšanas orderi, pasludinot viņus par nevēlamiem ārvalstniekiem. Tādā gadījumā migrantam atņem vai neļauj izmantot tiesības likumīgi uzturēties valstī un, kamēr orderis ir spēkā, migrants nevar saņemt pozitīvu atbildi uzturēšanās atļaujas vai patvēruma pieteikumam. Atgriešanās vai palikšana Nīderlandē pēc tiesību atņemšanas ordera izdošanas ir noziegums, par kuru var sodīt ar ilgākais sešu mēnešu cietumsodu.

c) Migranti, kurus pēc patvēruma pieteikuma noraidīšanas atbrīvo no aizturēšanas centriem ar rīkojumu atstāt valsti, paliek uz ielas. Viņiem nav iztikas līdzekļu un iespēju tos nopelnīt. NVO nopietni uztraucas arī par šādi atbrīvotām sievietēm. Viņām nav nekādu tiesību uz pienācīgiem dzīves apstākļiem, pajumti un medicīnas pakalpojumiem.

d) Robežas aizturēšanas režīma (*Border Detention Regime*) un Labošanas iestāžu principu akta (*Penitentiary Principle Act*) pamatā ir noziedzniekiem piemērojams režīms. Tomēr migranti nevar izmantot lielāko daļu noziedzniekiem pieejamu tiesību.

e) Politiķi rada negatīvu nelegālo imigrantu un patvēruma meklētāju tēlu, dēvējot viņus par ekonomiskiem bēgļiem un dažkārt par noziedzniekiem. Rezultātā sabiedriskajā domā un arī politiskajās debatēs par patvēruma meklētājiem, nelegālajiem imigrantiem un citiem migrantiem ir vērojams nopietns ar cilvēktiesībām saistītu apsvērumu trūkums.

f) Apmeklējuma laikā joprojām nebija ratificēti daži starptautiski tiesību akti. Līdzīgi vairākām citām Eiropas valstīm Nīderlande 2007. gada decembrī vēl nebija parakstījusi Starptautisko konvenciju par visu migrantu strādnieku un viņu ģimenes locekļu tiesību aizsardzību (1990. gada „Migrantu strādnieku konvencija"). Lai gan Nīderlande bija parakstījusi Eiropas Padomes konvenciju par rīcību pret cilvēku tirdzniecību 2005. gadā, tā joprojām nebija ratificēta.

g) Patvērumu izmanto migrācijas plūsmu kontrolei un lai pārliecinātu potenciālos patvēruma meklētājus atteikties no domas par patvērumu. Tiesībām uz patvērumu nevar piemērot atkāpes, jo tās nav dalībvalstu piešķirtas papildu tiesības, bet tiesības, uz kurām saskaņā ar Ženēvas konvenciju var pretendēt ikviens.

h) Patvēruma meklētājiem nepietiek laika, lai sagatavotu atgriešanās dokumentus. Piespiedu kārtā liekot noraidītiem patvēruma meklētājiem, turklāt reizēm kopā ar bērniem, atteikties no uzņemšanas sistēmas, Nīderlandes iestādes spiež cilvēkus dzīvot uz ielas.

i) Pastāv arī ar imigrācijas datu pieejamību saistītas problēmas. Pārskati par imigrācijas attīstību nesen ir saīsināti, iekļaujot tajos tikai svarīgākos jaunumus. Turklāt tos vairs nepublicē tik bieži kā agrāk (reizi pusgadā nevis trīsreiz gadā). Turklāt netiek publicēti konkrēti izvērsti dati par neaizsargātām aizturēto grupām, piemēram, migrantu bērniem un viņu ģimenēm.

Centra apmeklējums

Delegācijas darba kārtībā bija paredzēts Šipholas aizturēšanas centra apmeklējums. Apmeklējuma laikā delegāti vispirms tika iepazīstināti ar centru, bet vēlāk kopā ar aizturēšanas centra direktoru, Imigrācijas politikas departamenta direktora vietnieku un pieteikšanās centra un Repatriācijas un izceļošanas dienesta amatpersonām notika centra apskate. Delegāti varēja arī aprunāties ar vairākiem migrantiem, kas uzturējās centrā, un vēlāk uzdot jautājumus centra pārstāvjiem.

Apmeklējuma sākumā Imigrācijas politikas departamenta direktora vietnieks *HP SCHREINEMACHERS* iepazīstināja delegātus ar centru.

Uz jautājumiem atbildēja šādi pārstāvji:

- aizturēšanas centra direktors *Alfons MOOREN;*
- Imigrācijas politikas departamenta direktora vietnieks *HP SCHREINEMACHERS;*
- Repatriācijas un izceļošanas dienesta pārstāvis *Vincent VUIJK*;

- pieteikšanās centra struktūrvienības vadītājs *Michiel MEINARID;*
- pieteikšanās centra struktūrvienības vadītāja vietnieks *Theo THIJM*;
- *Royal Marechaussee* (robežpolicijas) pārstāvis.

4.1. Ievada prezentācija

Ievada prezentācijas laikā direktora vietnieks uzsvēra šādus aspektus:

1) Patvēruma meklētāji piesakās pieteikšanās centros. No visiem pieteikumiem 75 % iesniedz citos, bet atlikušos 25 % iesniedz Šipholas pieteikšanās centrā. Tos, kuri pieteikušies citos centros, neaiztur. Aizturētie ir personas, kam uz robežas aizliegts ieceļot valstī.

2) Ja persona, kam uz robežas aizliegts ieceļot valstī, lūdz patvērumu, viņu ievieto Šipholas slēgta tipa pieteikšanās centrā, un sākas patvēruma procedūra. Ja iespējams, pieteikumu izskata 48 darba stundu laikā. Ja šajā termiņā pieteikumu nevar izskatīt, to var darīt nākamo 6 nedēļu laikā, bet aizturētos pārvieto uz aizturēšanas centru.

3) Ārvalstniekus aiztur arī, ja konstatē, ka viņi Nīderlandē atrodas nelegāli. Ja viņi lūdz patvērumu, pieteikumu izskatīšanas termiņš ir 6 nedēļas. Šīs personas uzturas citos centros, kur rūpējas par viņu ēdināšanu, aprūpi un izglītību.

4) Komisijas ziņojumā ir norādīts, kā Nīderlande ievēro pamatnostādnes[1]. Tajā secināts, ka 25 % migrantu, kas uzturas Šipholas centrā, dzīves apstākļi ir piemēroti. Kaut gan ziņojumā tika kritizētas migrantu materiālās vajadzības.

4.2. Aizturēšanas centra apskate

1) Delegātiem parādīja telpu, kurā pēc migrantu ierašanās glabā viņu mantas. Kad migranti ierodas lidostā, viņiem ir bagāža un citas mantas, reizēm arī nauda. Šajās telpās, kas aprīkotas ar novērošanas kamerām, bagāža atrodas drošībā. Telpu atslēgas ir divām personām.

2) Migrantiem ierodoties centrā, darbinieki saņem informāciju par viņu ēšanas paradumiem, medicīniskajām vajadzībām, pieņem glabāšanā bagāžu un, ja ir, naudu un dokumentus. Aizturētos fotografē, reģistrē personas datus un izsniedz bezmaksas tālruņa karti.

3) Delegātus informēja, ka Šipholas aizturēšanas centrā gada laikā uzturas aptuveni 10 000 cilvēku. Pavisam centrā ir 308 vietas. Sarežģītās pārvadāšanas sistēmas dēļ personīgās mantas apmēram 3 līdz 4 reizes gadā mēdz pazust.

4) Delegātiem parādīja uzņemšanas kameras, kurās migrantus ievieto, kad tie ieradušies centrā, un pirms centra atstāšanas. Šīs kameras izmanto tikai tranzīta nolūkos, un viens

[1] COM(2007) 745 galīgā redakcija.

no to mērķiem ir narkotiku tirgoņu apzināšana. Telpas ir vienkāršas, kārtīgas un tajās ir soli. Durvis ir īpaši nostiprinātas.

5) Delegātiem parādīja „eksperimentālo datoru", kura pamatā ir pirkstu nospiedumu datubāze, kas ļauj atrast informāciju par aizturēšanas centra iemītniekiem, arī ļoti konkrētas ziņas, piemēram, kādu ēdienu aizturētie vēlas. Dators palīdz izvairīties no centrā ievietoto personu sajaukšanas.

6) Pārstāvis apgalvoja, ka centrā ir iespējams nodarboties ar sportu (piemēram, spēlēt basketbolu), pieejamas arī citas izklaides iespējas. Visu diennakti pieejama arī medicīniska palīdzība, centrs nodrošina psihiatra pakalpojumus. Centrā atrodas Nīderlandes Bēgļu padomes birojs, un tiek uzturētas advokātu un klientu attiecības.

7) Vīriešu un sieviešu telpas ir nošķirtas, un kopumā visi jūtas droši. Tomēr centra spārnā, ko apmeklēja delegācija, atradās divas sievietes, kas apgalvoja, ka jūtas neomulīgi, jo apkārt atrodas tikai vīrieši. Ģimenes, nepilngadīgie un bērni centrā neuzturas. Nepilngadīgie uzturas *Zestienhoven* centrā. Centra daļa, kurā atrodas noziedznieki, ir nošķirta no vietas, kur uzturas pārējie patvēruma meklētāji.

8) Kameru durvis ir atvērtas visu dienu līdz plkst. 21.00. Pagalmu/ atklāto laukumu ārpusē brīvajā laikā var izmantot atpūtai svaigā gaisā. Lai gan migrantiem centrā ir nodrošināta ēdināšana, viņiem ir iespēja gatavot ēdienu pašiem. Dažkārt centra iemītnieki pasūta konkrētus pārtikas produktus ēdiena pagatavošanai.

9) Uz ziņojuma dēļa izvietotie migrantu vārdi, dzimšanas datumi un fotogrāfijas liecināja, ka daži no viņiem ir gados jauni. Centra pārstāvis informēja, ka redzamie dati atspoguļo migrantu pašu nosaukto vecumu. Noskaidrojās, ka divas personas, to skaitā viena sieviete, ir iesaistītas strīdā par vecumu. Tomēr šīs personas atradās starp aizturētajiem, lai gan pārstāvis apgalvoja, ka ar vecumu saistītu strīdu gadījumos tiek pieņemts, ka taisnība ir prasītājam. Šādos gadījumos notiek izmeklēšana, un strīdā iesaistītos migrantus nosūta uz kaulu pārbaudi *Eindhoven* klīnikā. Pārstāvis apstiprināja, ka šādās pārbaudēs ir pieļaujamas zināmas novirzes, un apgalvoja, ka šādos gadījumos vienmēr pieņem, ka taisnība ir migrantam.

10) Delegātiem parādīja arī vairākas kameras, kurās uzturas migranti. Kameras bija mazas, katra kamera paredzēta divām personām. Tajās bija vannas istaba ar durvīm, televizors un koju tipa gultas. Daži delegāti apgalvoja, ka esot redzējuši dažas tualetes bez durvīm.

11) Saskaņā ar delegātiem sniegto informāciju maksimālais uzturēšanās laiks Šipholas centrā var būt seši mēneši. Tomēr pārsūdzību gadījumā aizturēšana var ieilgt līdz pat 12 mēnešiem.

4.3. Tikšanās ar migrantiem

Delegātiem bija iespēja aprunāties ar Šipholas aizturēšanas centra migrantiem. Referents ir saņēmis šādus komentārus:

1) Kāds irākietis teica, ka atrodas centrā pusotru mēnesi. Viņš apgalvoja, ka ir 67 gadus vecs un slims. Viņš bija lūdzis patvērumu. Sarežģījumus bija radījis apstāklis, ka Nīderlandē vīrietis ieradies, tranzītā šķērsojot Ungāriju. Viņš apgalvoja, ka esot uzturējies Ungārijā mazāk nekā stundu un tikai pārsēdies no vienas lidmašīnas otrā. Viņš bija lūdzis patvērumu Nīderlandes lidostā, un nekavējoties nogādāts Šipholas aizturēšanas centrā. Viņš teica, ka Nīderlande par šo gadījumu esot iesniegusi pieprasījumu Ungārijai un tagad lēmums par viņa patvēruma pieteikumu būšot atkarīgs no Ungārijas atbildes. Viņš izteica neapmierinātību, ka ir pārāk ilgi aizkavējies centrā.

2) Kāds sudānietis teica, ka esot ieradies Nīderlandē caur Sīriju ar viltotu pasi un 4 gadus uzturējies „atvērta tipa nometnē". Viņš apgalvoja, ka slimojot ar trūci un malāriju. Pēc ieceļošanas Nīderlandē viņš bija devies tālāk uz Īriju. Taču Īrija bija nosūtījusi viņu atpakaļ uz Nīderlandi. Viņš apgalvoja, ka Šipholas centrā atrodas kopumā 9 mēnešus.

3) Arī kāds nigērietis apgalvoja, ka atrodas centrā 9 mēnešus. Viņam bija Namībijas pase. Viņš bija deportēts uz Namībiju, kur atkal nosūtīts atpakaļ uz Nīderlandi. Viņš bija lūdzis patvērumu Nīderlandē, bet viņa pieteikums tika noraidīts. Viņš apgalvoja, ka nezinot, kas ar viņu notiks turpmāk. Pagaidām viņam bija jāpaliek centrā.

4) Cits irākietis apgalvoja, ka atrodas Šipholas centrā 6 mēnešus. Viņš bija devies uz Angliju, bet bija nosūtīts atpakaļ uz Nīderlandi saskaņā ar Dublinas Regulu. Arī viņš teica, ka viņa nākotne esot neskaidra.

5) Daži delegāti tikās ar jaunu vīrieti, kurš apgalvoja, ka viņam vēl neesot 18 gadi. Viņš apgalvoja, ka aizturēšanas laikā esot tikai tranzītā devies cauri Šipholai kopā ar savas skolas sporta komandu, un sūdzējās par piemērojamo procedūru strīdā par vecumu un savu aizturēšanu.

6) Kāda sieviete teica, ka nejūtas apdraudēta, taču reizēm esot nepatīkami, jo centrā ir tikai dažas sievietes. Turklāt netiek ņemtas vērā sieviešu īpašās vajadzības.

7) Vairāki imigranti sūdzējās par medicīnas pakalpojumu trūkumu. Viņi apgalvoja, ka visos slimību gadījumos tiekot dots paracetamols.

4.4. Diskusija

Pēc centra apskates delegātiem bija iespēja diskutēt ar centra pārstāvjiem un uzdot jautājumus. Viņi saņēma šādas atbildes:

1) Izmantojot paātrināto procedūru, Šipholā uzreiz noraida 25 % migrantu pieteikumu.

2) Darbojas neatkarīga komiteja, kas uzklausa migrantu sūdzības.

3) Gaidāmas jaunas instrukcijas par paātrinātās procedūras piemērošanu, lai padarītu šo procedūru taisnīgāku un efektīvāku.

4) Ja kādas personas lūgumu Šipholā noraida, šī persona var iesniegt pārsūdzību četros prasības punktos. Procedūra aizņem aptuveni divas nedēļas. Šajā laikā migranti paliek aizturēšanas centrā. Ja pārsūdzību atzīst par nepamatotu, lēmums ir neatgriezenisks un tiek veikti pasākumi, lai attiecīgo personu nosūtītu uz izcelsmes valsti.

5) Aizturēšana turpinās saprātīgi ilgā laika posmā. Tomēr parasti pēc 6 mēnešiem tiesa spriež, vai kavēšanās notiek ārvalstnieka vainas dēļ. Gadījumos, kad aizturēšanas ilgums ir sasniedzis 14 līdz 15 mēnešus, valsts interesēs ir migrantus atbrīvot. Atbrīvošana nozīmē izlikšanu uz ielas ar dokumentu, kurā teikts, ka viņiem Nīderlande jāatstāj.

6) Darbojas īpašs birojs, kas nodarbojas ar Dublinas pieteikumiem. Situācijās, kas ietilpst Dublinas konvencijas jomā, attiecīgajai dalībvalstij nosūta pieprasījumu. Gaidot atbildi, patvēruma pieprasītājs uzturas Nīderlandē. Ja otra dalībvalsts pieteikumu nepieņem, tā iesniedzējs var pieprasīt patvērumu Nīderlandē.

Tikšanās ar Nīderlandes tieslietu valsts sekretāri *Nebahat Albayrak*

Tikšanās ar Nīderlandes tieslietu valsts sekretāri *Nebahat ALBAYRAK* notika Tieslietu ministrijā. Tai sekoja preses konference.

Tikšanās dalībnieki apsprieda ar Nīderlandes imigrācijas un patvēruma tiesību aktiem saistītus jautājumus, kā arī diskusijās ar NVO un Šipholas aizturēšanas centrā apzinātās problēmas. Valsts sekretāre minēja šādus aspektus:

1) Nīderlande tradicionāli cenšas aizsargāt cilvēkus. Tās mērķis ir turpināt šo tradīciju un pilnveidot sistēmu.

2) Parasti aizturēšana nav ilgāka par 6 mēnešiem. Tomēr dažkārt šis termiņš ir jāpagarina. Aizturēšanas ilgumu ietekmē arī aizturētās personas vēlme sadarboties. Valsts sekretāre apgalvoja, ka migrantus, kas sadarbojas, var atbrīvot sešu dienu laikā.

3) Pašlaik var aizturēt bērnus, kas ģimenes pavadībā nelegāli šķērso robežu. Ģimenes, kas Nīderlandē ierodas legāli, nogādā aizturēšanas centros. Ģimenes aiztur tikai tad, ja pastāv nopietnas aizdomas, ka tās aizbēgs. Ir ierosināts, ka ģimenes nedrīkstētu aizturēt ilgāk par 2 nedēļām, bet šis priekšlikums vēl jāpieņem parlamentam. Cita iespēja būtu aizturēt tikai vienu no vecākiem.

4) Ministrija domā arī par to, kā uzlabot apstākļus bērniem (īpaši Roterdamā aizturētajiem) un citām neaizsargātām personām, piemēram, grūtniecēm.

5) Nav paredzēts pārtraukt vecāku pavadībā esošu bērnu aizturēšanu, jo tādā gadījumā pastāvētu risks, ka vecāki ļaunprātīgi izmantos šo sistēmu. Valsts sekretāre apstiprināja, ka aizturēto vidū ir bērni, bet vecāku pavadībā esoši bērni un bērni bez pavadības tiek pēc iespējas nošķirti. Aizturēšana, ja tas iespējams, tiek ierobežota.

6) Ja aizturētās migrantu ģimenes lūdz patvērumu, tās izmitina atvērta tipa centros. Ir atzīts, ka videi, kurā uzturas bērni, ir jāatšķiras no parasta cietuma apstākļiem. Valsts sekretāre teica, ka tiek darīts viss iespējamais, lai radītu bērniem piemērotu vidi. Delegātiem parādīja fotoattēlus par kādā centrā veiktiem uzlabojumiem.

7) Dažkārt iestādes nolemj aizturēt vienu no vecākiem, kamēr otru kopā ar bērnu atbrīvo.

8) Nepilngadīgos dažkārt var aizturēt, lai nepieļautu, ka viņi nonāk cilvēku tirgoņu rokās. Tiesneši pēc 6 mēnešiem parasti liek šos pusaudžus atbrīvot, bet viņus var aizturēt uz ilgāku laiku gadījumos, kad nav skaidra personas identitāte vai izcelsmes valsts konsulāts nesadarbojas, lai panāktu atpakaļnosūtīšanu.

9) Dažkārt bērniem uzliek roku dzelžus, bet tas notiek tikai ārkārtas situācijās, piemēram, ja bērna uzvedība ir nekontrolējama. Valsts sekretāre minēja piemēru, kad nepilngadīgais kādā no centriem ar šķiltavām bija iedarbinājis ugunsdzēsības sistēmu. Pēc šā starpgadījuma tiek veikti pasākumi, lai ar šādiem paņēmieniem ugunsdzēsības sistēmu nevarētu iedarbināt.

10) Iestādes ņem vērā neaizsargātu personu stāvokli. Tomēr nav paredzēts pārtraukt šo grupu aizturēšanu.

11) Organizējot migrantu atpakaļnosūtīšanu, tiek ievērotas viņu tiesības. Valsts sekretāre paskaidroja, ka pirms atpakaļnosūtīšanas tiek veiktas veselības pārbaudes un pasākumi, lai pārliecinātos, ka attiecīgajai personai nekas netraucē lidot ar lidmašīnu.

12) Ierīkojot atvērta tipa centrus personām, kas ir izraidītas un nokļuvušas uz ielas, migrantiem varētu rasties nepareizs priekšstats, ka valsts par viņiem rūpēsies jebkuros apstākļos. Tādā gadījumā izraidīšana kļūs neefektīva.

13) Runājot par Komisijas ziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam par 2003. gada 27. janvāra Direktīvas 2003/9/EK, ar ko nosaka obligātos standartus patvēruma meklētāju uzņemšanai, piemērošanu[1], Nīderlande vēlētos uzzināt, kas ir ziņojumā minēto aizrādījumu pamatā. Nīderlandei 2008. gada janvārī bija paredzēta tikšanās ar Komisiju un 2008. gadā bija jāpublicē oficiāla atbilde.

14) Pagaidu uzturēšanās un aizturēšanas centri ir atvērti pārbaudēm, tādām kā notikušais Eiropas Parlamenta delegācijas apmeklējums. Apmeklējumos ir ieradušies arī pārstāvji no Eiropas Padomes Komitejas spīdzināšanas un necilvēcīgas vai pazemojošas rīcības vai soda novēršanai (*CPT*).

15) Visiem centru un iestāžu darbiniekiem ir atbilstoša kvalifikācija.

16) Dublinas Regulas būtiska pārstrādāšana nav nepieciešama. Uzlabojumi būtu jāpanāk, izmantojot Eiropas kopējo patvēruma sistēmu.

[1] COM(2007) 745 galīgā redakcija.

Referenta secinājumi un ieteikumi

Referents vēlētos piebilst, ka Nīderlandes iestādes un valsts sekretāre bija ļoti atsaucīgi un gatavi atbildēt uz delegācijas jautājumiem.

Kopumā un salīdzinājumā ar citās valstīs redzētiem aizturēšanas centriem var apgalvot, ka apstākļi Šipholas aizturēšanas centrā šķiet prasībām atbilstoši.

Noslēgumā referents gribētu pievērst uzmanību šādiem aspektiem:

1) Lai gan apstākļi Šipholas aizturēšanas centrā šķiet prasībām atbilstoši, saistībā ar nepieņemamiem apstākļiem NVO īpaši uzsvēra Roterdamas aizturēšanas kuģus un „*Kamp Zeist*" centru. Par šiem centriem būtu jāsniedz plašāka informācija, īpaši ņemot vērā NVO minētās sūdzības.

2) Tādi kā Šipholas aizturēšanas centrā pieejamie pakalpojumi (medicīniskā un psihiatra palīdzība, biroji advokātu un klientu sadarbībai) būtu jāievieš visos aizturēšanas centros.

3) NVO jābūt neierobežotai piekļuvei visiem centriem, lai varētu veikt Nīderlandes institūciju noteikumos paredzēto darbu.

4) Sūdzības par iespējamo personāla vardarbību un neatbilstošu uzvedību jāuztver nopietni, jāizmeklē un atbilstoši jārīkojas.

5) Aizturēšanas centru darbībai jābūt pilnīgi caurredzamai.

6) Jāmeklē citi veidi nepaklausīgu pusaudžu savaldīšanai, izvairoties no nepilngadīgo ieslēgšanas roku dzelžos.

7) Lai gan pierasts, ka maksimālais aizturēšanas termiņš ir seši mēneši, ar likumu būtu jānosaka un jāievēro konkrēts aizturēšanas termiņš.

8) Neaizsargātajām grupām, jo īpaši bērniem un nepilngadīgajiem, aizturēšanas vietā būtu jāpiemēro alternatīvi risinājumi.

9) Būtu īpaši jāapzina vientuļi un neaizsargāti migranti, lai nepieļautu šo personu stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu.

10) Nepieciešams vairāk informācijas, kā Nīderlande ievēro Uzņemšanas direktīvu.

11) Paātrinātās procedūras jāizmanto piesardzīgi un gadījumos, kad migranti varētu būt neaizsargāti, no tām pēc iespējas jāizvairās. Paātrinātajām procedūrām nevajadzētu traucēt lietu pārskatīšanu tiesā.

12) Strīdos par vecumu iesaistītas personas būtu jāuzskata par nepilngadīgām un attiecīgi jāaiztur tikai līdz strīda atrisināšanai.

13) Sievietēm būtu jānodrošina atsevišķas aizturēšanas telpas, lai ievērotu viņu īpašās vajadzības.

ANNEX 1

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA hEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

Parlement Européen
Commission des libertés civiles, de la justice et des affaires intérieures
Délégation aux Pays-Bas
19 Décembre 2007

LISTE DES PARTICIPANTS 7

Membres du Parlement Européen

Martine ROURE – Chef de délégation

Simon BUSUTTIL - Rapporteur

Jeanine HENNIS PLASSCHAERT
Rareş-Lucian NICULESCU

Groupes politiques

Michael SPEISER (PPE)
Annie LEMARCHAL (PSE)
Chiara TAMBURINI (GUE)

Assistants

Pauline CHAIGNE (assistante de Martine ROURE)
Marlies KAAL (assistante de Esther de LANGE)
Nanda KELLY (assistante de Jeanine HENNIS PLASSCHAERT)
Jan MICALLEF (assistant de Simon BUSUTTIL)
Nadia POHLMAN (assistante de Wolfgang KREISSL DÖRFLER)
Adriana RAD (assistante de Marian-Jean MARINESCU)
Sander SCHAAP (assistant d' Edith MASTENBROEK)

Secrétariat de la Commission LIBE

Ana DUMITRACHE

Bureau du Parlement Européen aux Pays-Bas

Sjerp VAN DER VAART

Interprètes

FR	NL	EN	RO
DIERICKW P.	SAUER A.	KENNEDY A.	URSU D.
QUAMMAR S.	SIMONS K.	ENNIS M.	MARCU M.
			OLSZEWSKI M.

ANNEX 2

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA hEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

European Parliament
Committee on civil liberties, justice and home affairs
Delegation to the Netherlands
19 December 2007

Draft Programme 6

7:52	**Travel** by Thalys *9307* from Gare du Midi, Brussels, to the Schiphol Airport
10:19	Arrival at the Schiphol Airport
10:45 – 12:00	**Briefing meeting with NGOs and organisations** active in the field of asylum and immigration (location: World meeting center BIMS (at the airport), meeting room Vasco da Gama)[1]

[1] **World Meeting Center BIMS**, Westelijke Randweg 43, 1118 CR LUCHTHAVEN SCHIPHOL

12:00 – 13:00	**Lunch** offered by the Dutch Ministry of Justice, Immigration Policy Department - Location: Hotel Schiphol, Rijksweg A4 Nr.3, 2132 MA Amsterdam - Schiphol
13:00 – 13:15	Bus to the Schiphol detention centre
13:15 – 15:00	**Visit of the Schiphol detention centre**[1]
	Welcome by Mr HP SCHREINEMACHERS - Deputy Director Immigration Policy Department; Tour in the detention centre; Questions and answers session *The following representatives will be guiding the tour and will be available for answering questions:* *- Alfons MOOREN - Director of the Detention Centre* *- HP SCHREINEMACHERS - Deputy Director Immigration Policy Department* *- Vincent VUIJK - Repatriation and Departure Service* *- Michiel MEINARID - Unit manager Application Centre* *- Theo THIJM - Deputy Unit manager Application Centre* *- Representative of the Royal Marechaussee (border police)*
15:00 – 16:30	Bus to The Hague
16:30 – 17:15	**Meeting with the State Secretary for Justice**, Mrs Nebahat ALBAYRAK (location: Ministry of Justice, The Hague[2]) and *possibly*: **doorstep press conference**

Free **return to Brussels**

Our proposal:

17:45 – 18:00	Bus to the station Den Haag HS (Holland Spoor)
18:36	Return from Station Den Haag HS to Brussels *(IC 9260 train)* Arrival in Brussels: 20:36 Bruxelles Nord; 20:41 Bruxelles Central; 20:45 Bruxelles Midi

Other possibility:

19:06 – 21:08	Thalys *9362* from Station Den Haag HS to the Station Bruxelles Midi (booking in advance needed)

T +31 (0) 20 658 0658, F +31 (0) 20 658 0671, www.worldmeetingcenter.nl

[1] **Address of the Schiphol Detention Centre:**
Detentiecentrum Noord-Holland, Ten Pol 64, 1438 AJ OUDE MEER
Tel. (020) 82 22 300, Fax (020) 82 22 324

[2] **Address of the Dutch Ministry of Justice:**
Schedeldoekshaven 100, 2511 EX DEN HAAG
General telephone number: +31 (0)70 3 70 79 11

*The **purpose of the visit to the Netherlands** is to ascertain directly the situation of the asylum seekers and irregular migrants in the Netherlands, to check the implementation European Directives such as the Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum seekers, as well as to exchange views with government authorities and representatives of civil society.*

*This visit to the Netherlands is part of a **whole series of visits** by members of the LIBE Committee to various EU Member States. Since 2005, similar delegations have been organised to Italy, Spain, France, Malta, Greece, Belgium and UK.*

For further information on the delegation, please contact:

Ana DUMITRACHE
Administrator
European Parliament
Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs
Tel: 0032 (0)2/28 41416
Fax: 00 32 (0)2/28 44941
E-mail ana.dumitrache@europarl.europa.eu

ANNEX 3

ORGANISATIONS AND NGOS THAT WERE PRESENT AT THE MEETING WITH THE LIBE DELEGATION ON THE 19 DECEMBER 2007

Amnesty International-Dutch Section
Association for Dutch asylum lawyers

BLinN (Bonded Labour in the Netherlands)

Defence for Children International
Drs. J.J.F. van Melle
Dutch League of the Human Rights

Kerkinactie

LOS (Knowledge Centre for Undocumented Migrants)

SAMAH

Stichting LOS

VluchtelingenWerk Nederland / Dutch Council for Refugees